

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

7. del

**Poglavje 6:
Kampanja na Poljskem**

Resnica je tako krhka, da potrebuje telesnega stražarja iz laži, ki jo varuje."

Winston S. Churchill

Ko je bila vojna proti Poljski skorajda dobljena, se je "Hitler v Reichstagu pohvalil s svojim zmagoslavjem nad nemočnim ljudstvom". Tako je Walter Cronkite, glasnik konvencionalnih zgodovinarjev in protinacističnih propagandistov, opisal Poljake leta 1939. Njegov prikaz je od takrat postal zgodovinska dogma, v kateri je Poljska še vedno prikazana kot miroljubna država, ki je preveč plašna in majhna, da bi se branila pred Hitlerjevim ustrahovanjem. Toda kot je bilo omenjeno v prejšnjem poglavju, so Poljaki s svojim trmastim zavračanjem miroljubnih pogajanj razburili britanske in francoske zaveznike. In nikakor niso bili "nezaščiten ljudstvo". Ker je sodobna Poljska nastala po prvi svetovni vojni, je maršal Jozef Pilsudski v skladu s svojo agresivno zunanjo politiko spodbujal obsežne programe

oboroževanja. V vsej vzhodni Evropi je bil znan kot bojevit razgrajač in se je spopadal z vsemi sosedi, vključno s šlezijskimi Nemci, ki so bili v začetku dvajsetih let 20. stoletja, ko je zasedel njihovo ozemlje in s tem grobo kršil mednarodno pravo, pravzaprav "nezaščiteno ljudstvo". Celo zavezniški snovalci Versajske pogodbe so Poljake okarali zaradi strahopetnega viktimiziranja razoroženih Nemcev.

Pilsudski je hkrati izvedel popoln napad na ZSSR. Čeprav je bil neuspešen, je Sovjetom preprečil protinapad na Poljsko. Na dan, ko je bil v Nemčiji na oblast izvoljen nacionalsocializem, je Pilsudski brez provokacije poslal tajnega odposlanca v Pariz, kjer je bila predlagana skupna invazija na rajh. Slabo pripravljeni Francozi so bili zgroženi in so zavrnili njegov zločinski predlog o vodenju neprijavljene vojne proti državi, ki je bila prešibka, da bi lahko kogar koli ogrozila, še manj pa bojevite Poljake. Pilsudski je bil poročen z Judinjo, kar je pojasnilo njegovo osebno sovraštvo do Nemcev na splošno in še posebej do nacionalsocializma.

Kot je bilo omenjeno v prejšnjem poglavju, je poljska vlada januarja 1934 podpisala pogodbo o prijateljstvu z rajhom. Istočasno je Pilsudski poslal svojega veleposlanika Millsteina v Litvo, da bi vodstvo baltske države na skrivaj privabil v skupno vojaško zavezništvo proti Nemčiji. Millsteina, zeta mednarodne bančne hiše Rothschild v Parizu, so Litovci, katerih staro prestolnico Vilno je zasedel in jo še vedno poseduje dvolični maršal, sprejeli hladno.

Po njegovi smrti zaradi raka ali strupa leta 1935 se je poljska proizvodnja orožja nadaljevala z nezmanjšano hitrostjo, vendar so se nekateri varšavski uradniki začeli zavedati samomorilske neumnosti hkratnega nasprotovanja Stalinu in Hitlerju ter se nagibali k *zblíževanju* z Novo Nemčijo. Počasi sta se državi zblížali, dokler ni Bullittova sirena o lahkem osvajanju Poljake zazibala v pogubo. Avgusta 1939 je ljudska agitacija proti Hitlerju na Poljskem dosegla vročino, kar je povzročilo nebrzdane množične akcije, usmerjene proti 1,5 milijona Nemcev v državi. Koliko jih je razjarjena množica zvelkala z domov in jih pretepla ali kamenjala do smrti, ni bilo nikoli natančno ugotovljeno, čeprav po ocenah Mednarodnega rdečega križa v dvajsetletnem obdobju od leta 1919 dalje presega število 3 000 moških, žensk in otrok. Samo v letu 1939 so razjarjeni Poljaki umorili približno 500 nemških državljanov. Švicarski zapisi, ki dokumentirajo poljska grozodejstva nad nemško manjšino, so kljub temu, da so na voljo javnosti že več kot 60 let, zanemarjen dejavnik poljsko-nemških odnosov pred drugo svetovno vojno.

Medtem ko so se britanski vojaški strategji v Londonu posvetovali s svojimi poljskimi pešaki, je vodilni poljski časopis *Kurier Polski* objavil naslove s transparenti, ki so zahtevali: "Nemčijo je treba uničiti!" (*Goebbels*, str. 304). Histerične razmere poznega poletja 1939 je opisal nemški kapitan podmornice Werner Hartmann. "Na Poljskem so že več tednov vladali nemiri," se je spominjal. "Časopisi

in kabareti so se norčevali iz nemškega ljudstva. Nemške državljane so brez razloga obtoževali in aretirali. Etnični Nemci so bili linčani. General Ironside (načelnik britanskega generalštaba) je pregledal poljsko vojsko. Megalomanski vojaški možje z balonom v glavi so govorili o bitki pri Tempelhofu (tj. Berlinu) in 'meji' na Labi. Danzig je bil sistematično odrezan, Gdingen --- shizofrena tvorba iz napol dokončanih betonskih blokov in lesenih ograj ob morju --- pa naj bi postal veliko пристanišče Vzhodne Evrope. Časopisni naslovi so vsak dan poročali o novih in bolj zaskrbljujočih ekscesih tega naraščajočega šovinizma. Nekoč so trdili, da nam bo poljsko ladjevje pripravilo Salamino na Baltiku in da bodo valovi postali rdeči od naše krvi vse do belih krednih pečin Rujna" (33).

Kljub temu Hitler ni nameraval igrati na roko svojim sovražnikom z začetkom vojne, katere izida nihče ni mogel predvideti. Varšavske oblasti, ki jih je razočarala njegova železna samokontrola, so poljskim posebnim enotam noro ukazale, naj napadejo majhno nemško obmejno mesto Gleiwitz, ki so ga dejansko zasedle 31. avgusta 1939. Skupaj so Poljaki izvedli približno 35 napadov na vzhodne meje Tretjega rajha, napadov, ki jih dvorni zgodovinarji, namenjeni prikazovanju Hitlerja kot edinega agresorja, nikoli ne omenjajo. Tudi zdaj si je prizadeval za sporazumno prekinitev spopadov. Kot so bili prisiljeni priznati pisci protinacistične *Ilustrirane enciklopedije druge svetovne vojne Marshall Cavendish*: "Nemška invazija na Poljsko se je začela, potem ko poljski veleposlanik v Berlinu ni sprejel Hitlerjevih predlogov za mirno rešitev problema Danziga in koridorja" (22). Ker je bila njegova država napadena, fűhrerju ni preostalo drugega, kot da odredi protiukrepe. V skladu s tem so Poljaki 1. septembra zjutraj dobili, kar so si želeli, ko se je nanje kot božja jeza zgrnil Blitzkrieg.

Takrat je Duce pokazal svojo odločenost za mir in zahteval konferenco petih sil 5. septembra v Parizu, "da se preučijo določbe Versajske pogodbe, ki so vzrok za težave". Hitler se je strinjal ter Britancem in Francozom povedal, da bo ustavil napad in se umaknil s Poljske, če mu bo le dovoljeno obdržati nemško mesto Danzig - nemško. Zahodne demokracije so se na to razumno zahtevo raje odločile za vojno z vsemi njenimi obojestransko katastrofalnimi posledicami.

Poljska se je oboroževala dvajset let. Že bežen pogled na njeno vojsko pokaže, da so bili Poljaki komajda "brez obrambe". Mobilizirali so milijonsko vojsko v tridesetih sodobno opremljenih pehotnih divizijah, ki jih je podpirala "nacionalna obramba" s 100.000 rezervisti. *Cavendishova enciklopedija* opisuje poljsko vojsko kot "eno največjih na svetu"(22). Poljsko pehoto je podpirala oklepna brigada s kar 300 tanki, kar postavlja na laž zavezniški mit o poljski operni konjenici kot edinem obrambnem sredstvu. Poljaki so imeli konjeniške polke (skupaj 37), vendar so jih imeli tudi vsi drugi sodobni narodi na svetu - vključno z Nemčijo in ZDA; konjeniške enote so bile še vedno sestavni del sodobnega vojskovanja.

Večina študentov druge svetovne vojne ne ve, da so imeli Poljaki sodobno mornarico s petimi podmornicami, štirimi rušilci, šestimi minolovkami in minolovko. Čeprav se te sile zdijo skromne v primerjavi z drugimi mornaricami, so bile primerne za Baltsko morje in vsekakor sodobnejše od njihovega zastarelega nasprotnika, zastarelega *Schleswig-Holsteina*, ki je v drugi svetovni vojni izstrelil prve nemške strele. Pomorske sile Varšave so se borile še dolgo po padcu prestolnice oktobra 1939. Pol leta pozneje, na primer 8. aprila 1940, je poljska podmornica *Orzel* v Baltskem morju potopila nemško transportno ladjo *Rio de Janeiro*.

Poljaki so imeli letalsko floto s skoraj tisoč letali. Napredni srednji bombnik P.37 "Elk" je letel 40 milj na uro hitreje kot najboljši nemški srednji bombnik Heinkel He 111H-16, čeprav sta obe letali nosili enako velik tovor bomb, po 5 600 kilogramov. Enomotorni bombnik PZL P.23 je bil na začetku vojne najštevilčnejša vrsta letala v službi poljskih letalskih sil, 114 primerkov je služilo v enotah prve linije, dodatnih 11 pa so jih prejeli kot zamenjavo. Robustno letalo *Karas* ali "krap", ki je lahko letelo z improviziranih letališč, je nosilo 1.330 kilogramov bomb pri hitrosti 186 km/h in je bilo oboroženo na hrbtnem in trebušnem strelskem položaju, zaradi česar je bilo boljše zaščiteno od nemških kolegov, dvomotornega Messerschmitta-110 ali potapljaškega bombnika *Stuka*.

Vendar je bilo prvo bojno letalo poljskih letalskih sil okretno enokrilno letalo PZL P.11, ki ga je izdelalo varšavsko podjetje *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, Državne letalske tovarne. Čeprav je bilo letalo P.11 počasnejše od večine nasprotnikov Luftwaffe, je bilo hitro in zelo okretno. V rokah izurjenega letalca (in mnogi poljski letalci so bili odlični letalci) je bil P.11 strahovit nasprotnik. Večina zgodovin o drugi svetovni vojni ne omenja, da je prvo zračno zmago v poljski kampanji dosegel en sam pilot letala P.11 nad dvema srednjima bombnikoma Dornier. In 285 letal Luftwaffe, izgubljenih med kratko kampanjo, je pričalo o bojnih sposobnostih poljskih letalskih sil.

Medtem ko je bil Messerschmitt Me 109E boljši od poljskega bojnega letala (kot tudi od vseh drugih bojnih letal na svetu v tistem času), je bil P.11 enakovreden in celo boljši od zasledovalnih modelov, ki so jih uporabljale sodobne letalske sile po vsem svetu. P.11 je bil enako dober, če ne celo boljši od ruskih dvokrilih letal Polikarpov, italijanskih CR-42, Gloster *Gladiator* RAF, japonskih Mitsubishijev A5M (ameriško kodno ime *Claude*) ali ameriških Brewster *Buffalo* - vseh bojnih letal, ki so bila leta 1939 na fronti. Poljska letala še zdaleč niso bila "v veliki meri zastarela", ampak so bila za svoj čas standardna ali boljša, včasih pa, kot v primeru *Elka*, tudi najsodobnejši stroji.

V glavnih poročilih o drugi svetovni vojni so nasprotniki, ki so jih premagali nacionalsocialisti, vedno prikazani kot šibki ali nezaščiteni, da bi ohranili propagandno podobo Hitlerjevih privržencev kot nasilnežev, ki nikoli ne bi mogli zma-

gati v poštemen boju. Njihovi nameni so očitni in zunajzgodovinski. Več deset tisoč mrtvih, pogrešanih in ranjenih pripadnikov Wehrmachta v manj kot enem mesecu spopadov je dokaz, da se Nemci po Poljski niso le sprehodili do lahke zmage. Če poljski odpor označimo za "jalov" ali "patetičen", s tem ponižamo kopenske vojake, mornarje in letalce, ki so se tako spretno in pogumno borili za svojo državo, čeprav so jih zahodni zavezniki in njihovi lastni voditelji izdali. Kot je po kampanji v Danzigu javno priznal sam Adolf Hitler: "Na tej točki naj bo poljskim vojakom v celoti priznan. Poljaki so se pogumno borili na številnih mestih. Njihovi podčastniki so se trudili po svojih najboljših močeh. Njihovim častnikom je primanjkovalo inteligence. Njihovo vrhovno poveljstvo je bilo popolnoma neuspešno. Njihova organizacija je bila le poljska."

Boljšega primera, ki bi dokazoval resničnost njegove ocene, ni mogoče najti, kot je bila obramba Westerplatte pred pristaniščem Danzig, ki so jo izvedli Poljaki. Od leta 1924 so na skrivaj gradili polotok v pomembno vojaško tranzitno središče v nasprotju z obljubljenimi zagotovili varšavskih politikov s pogajalci Lige narodov, ki so skušali pomiriti potencialno žarišče spora med Nemčijo in Poljsko. Po besedah poljskega zgodovinarja Macieja Jonaša "je treba opozoriti, da je bilo treba lokacije kletnih položajev (oborožene citadele) skrivati, saj je bil njihov obstoj prepovedan s pogoji sporazuma, ki je urejal obstoj objekta. Skrivnost so ohranjali celo pred mlajšim vojaškim osebjem straže, ki se je menjavala vsakih šest mesecev. Za podzemne bojne položaje so vedeli le častniki in višji podčastniki ... " (66). Ta tančica stroge tajnosti je skrivala z betonom ojačano, najsodobnejšo, oboroženo napravo s številnimi strojničnimi položaji, minometi in artilerijo, ki jo je upravljala četa elitnih vojakov. Obstoj takšne tajne, celo nezakonite utrdbe *petnajst let* pred izbruhom druge svetovne vojne je razkril poljske priprave na spopad z Nemčijo, in to veliko pred nastopom Hitlerja, ki ga še vedno krivijo za izzivanje sovražnosti s Poljsko.

Nemci so 1. septembra, ne da bi se zavedali obsega obrambe, začeli frontalni napad na Westerplatte in bili ustreljeni, še preden so se približali skriti trdnjavi, saj je njihov oklepni napad razbil poljski 75-milimetrski poljski top. Na pomoč jim je priskočila starejša vojaška ladja *Schleswig-Holstein*, letnik 1909, iz preteklega obdobja dreadnoughtov. Jonasz piše, da so poljsko terensko topništvo "opazili opazovalci bojne ladje in proti njemu takoj usmerili močan ogenj. Prvi pomorski naboj je zadel deblo drevesa, pod katerim je bil 75-milimetrski top, naslednja dva pa sta prišla dovolj blizu, da sta top popolnoma izločila iz delovanja. (Nemci so to orožje pozneje popravili in ga uporabljali, dokončno pa se je njegova kariera končala v stalingrajskem žepu)" (68, 69).

Ta stari, čvrsti vojni konj je bil na delu, saj je vedno pogosteje neposredno zadel v objekt. "Ta brutalni napad, med katerim je bojna ladja streljala s svojimi og-

romnimi topovi v objekt z razdalje le 400 metrov, je trajal do 21.00. Zaradi njega so Poljaki evakuirali silno točko Prom, katere osebe se je umaknilo, da bi pomagalo pri oskrbi stražnice ena. Praporščak Gryczman je pričal o intenzivnosti ognja, ko je dal ukaz za umik: "Preživel sem dve vojni, a česa takega še nisem videl!"

Poljska Westerplatte se je teden dni upirala Nemcem, ki so bili do odločnega sovražnika lahko viteški. "Po predaji," je poročal Jonasz (71), "so poljskim častnikom dovolili, da obdržijo svoje sablje kot znak spoštovanja, ki si ga je obramba pridobila med nasprotniki." Poljaki so utrpeli 15 smrtnih žrtev, medtem ko je bilo 200 do 300 njihovih nasprotnikov mrtvih.

Proti 30 poljskim divizijam, eni oklepni brigadi in 842 operativnim letalom je imela Nemčija 106 divizij, šest oklepnih divizij in 3.000 bojnih letal. Vendar je primerjava zavajajoča, saj je morala biti več kot polovica teh sil Wehrmachta v trenutku pripravljena na pričakovane napade Velike Britanije in Francije na zahodu. Čeprav so imeli Nemci številčno in tehnološko premoč nad Poljaki, njihova prednost ni bila tako izrazita, kot se je zdelo na papirju.

Poljski voditelji si nikoli niso delali iluzij, da bi lahko sami zmagali proti Hitlerju. Njihova strategija zavlačevanja nemškega napredovanja, dokler jim zahodni zavezniki ne pridejo na pomoč, je seveda v celoti temeljila na britanskih in francoskih obljubah. General Tadeusz Kutrzeba, direktor poljske vojaške akademije, ki je bil med kampanjo znan kot poveljnik protiofenzive na reki Bruzi, je vedel, da "bo treba počakati na pomoč iz Francije. Poljska se bo morala šest do osem tednov zanašati na lastne sile, tudi če se bodo Francozi hitro odzvali". Toda führer jim ni nameraval pustiti toliko časa. Francoski vrhovni poveljnik, general Gamelin, je dejal: "Odlično poznam poljsko vojsko. Njeni vojaki so odlični, poveljniki pa so nadvse hvalevredni. Poljaki bodo vztrajali, mi pa jim ne bomo izgubljali časa in jim priskočili na pomoč. Poljaki bodo vztrajali vsaj šest mesecev, mi pa jim bomo prišli na pomoč prek Romunije."

Vendar je bilo takšno razmišljanje zakoreninjeno v zastarelih strategijah prve svetovne vojne. Zavezniški poveljniki so domnevali, da bodo za pripravo svojih sil potrebovali vsaj tri tedne, do takrat pa so Nemci že končali vojno na Poljskem. Francozi, ki jih je šokiralo hitro napredovanje Wehrmachta, so poskušali izvesti operacije proti zahodni nemški obrambi med rekama Ren in Mozela. Vendar je Francija potrebovala teden dni, da je organizirala napad, saj je bila neodgovorna do odbora in korupcija povsod prisotna v demokracijah.

Takrat je bil že pregodaj uveden in manj kot polovičen. Ker so Nemci prodirali na Poljsko veliko hitreje in globlje, kot se je zavezniškim poveljnikom zdelo mogoče, je bil general Gaston Pretelat, vodja ofenzive, pod hudim političnim pritiskom, naj takoj napade zahodno Nemčijo, pripravljeno ali ne. V naglici je

zbral 31 divizij, vključno s 14 enotami prve linije, francoske 2. armadne skupine. Kljub tej mogočni sili, ki ji je poveljeval, se je Pretelat s strahospoštovanjem pomikal naprej proti številčno premočni nemški 1. armadi, ki je štela komaj 17 divizij. Na svojo grozo so Francozi ugotovili, da je Siegfriedova linija, ki je varovala nemško mejo, predaleč za fronto, zaradi česar se je morala njihova artilerija postaviti pod sovražnikov ogenj, preden so lahko napadli obrambo. Poleg tega se je Siegfriedova linija izkazala za nepremagljivo za strele kalibra 155 mm. Tudi ko so Francozi dvignili svoje topove kalibra 220 mm in 280 mm - največje orožje na Zemlji -, je obramba Siegfriedove črte iz armiranega betona ostala nepoškodovana, čeprav je bilo Pretelatovo topništvo hitro in zelo natančno. Siegfriedova linija je vzdržala in dala nov pomen izrazu "nemško jeklo".

Medtem je 4. armada generala Edouarda Requina z levim bokom na reki Saari zavzela 7,5 kilometra nemškega ozemlja. Hkrati je 3. armada generala Condeja zavzela območje Warndtskega gozda. S teh položajev se je Pretelat pripravljal na neposreden napad na Siegfriedovo linijo, ki naj bi se začel 17. septembra. Toda takrat je bila Varšava že obkoljena, poljska vojska pa izločena. Nadaljnje operacije so se zdele nesmiselne, zato so bile odpovedane. Ironično je bil predvideni datum Pretelatove ofenzive isti dan, ko so ruske enote vstopile na vzhod Poljske, dogodek, ki naj bi bil usklajen s Francijo, da bi vmes stisnili Nemčijo. Vendar so Francozi vsaj poskušali izpolniti svoj del dogovora, čeprav polovično. Britanci, od katerih so Poljaki prejeli vsa trdna zagotovila o vojaški pomoči, jim niso pomagali niti s prstom. Angleži niso imeli ne sredstev ne namena reševati Poljske, zaradi katere so si zdaj prizadevali za vojno proti Nemčiji, ne glede na izgovor.

Poljake je zares premagalo in hkrati zaustavilo vse ofenzive zahodnih zaveznikov tesno sodelovanje med hitro napredujočimi motoriziranimi oklepniki in Luftwaffe. Takšno novo usklajevanje je bilo odvisno od lokalnih letalskih poveljnikov, ki so sodelovali s častniki na tleh. Ta edinstvena in zelo učinkovita kombinacija med službami je bila v razredni strukturi vojaških krogov, ki niso bili nacionalsocialistični, neznana. Izhajala je iz duha razrednega sodelovanja, s katerim je Adolf Hitler navdušil svoje ljudi. Štuke Junker Ju 87 so služile kot leteča artilerija, ki je v sovražnikove položaje izstreljevala luknje, skozi katere so se v velikem številu valili panzerji.

To taktično uporabo letal in tankov brez primere si je zamislil šef Luftwaffe, Reichsmarshall Hermann Goering, kot najboljšo sredstvo za uničenje Poljske, preden bi imeli Francozi čas organizirati resno grožnjo šibki obrambi v zahodni Nemčiji. Zato so nemške letalske divizije vzdolž meje v poljskih utrdbah naredile ogromne vrzeli. Skozi te je 1. septembra zjutraj vdrla invazijska avantgarda armadne skupine jug. Bombniki Junker, Heinkel in Dornier so še naprej prekinjali življenjske linije sovražnikovih sil na tleh, zlasti vse ceste in železnice, po katerih

so na fronto prihajale poljske okrepitve in zaloge. Izolirali so bojišče za bojiščem, s čimer so ohromili komunikacije in transport ter preprečili množične protinapade proti panzerjem.

Pomemben cilj tega prvega *Blitzkriega* ali "vojne strele" je bilo takojšnje uničenje nevarnih poljskih letalskih sil na tleh. Vendar je Luftwaffe ujel in uničil le 30 sovražnih letal, ki so bila še vedno parkirana v bližini in v hangarjih. Poljaki so svoja bojna letala pametno razporedili po vsej državi na številnih letališčih. Zato je bilo treba njihove letalske sile uničiti v zračnem boju. Tako je tudi bilo. Letala P-23 so v prvih dveh tednih kampanje doživela obsežno akcijo in napadala nemške motorizirane in tankovske kolone. Toda piloti Messerschmittov so potapljaške bombnike zdesetkali, še preden se je večina od njih lahko približala ciljem. Ugledne enote *Karas* so utrpeli več kot 85-odstotne izgube, tako da se je le 17 "carpov" prethotapilo čez mejo v Romunijo, kjer so jih neslavno zaplenili.

Toda Poljaki so se odločno borili naprej. 7. septembra so poljske letalske sile dosegle največjo posamično zračno zmago, saj so v enem spopadu sestrelile 15 nemških letal. Varšava je uporabljala najsodobnejši sistem zgodnjega opozarjanja, ki je presenetil letalce Luftwaffe. Ko so prileteli v poljsko prestolnico, so jih že čakali roji lovcev P.11. Po navedbah majorja poljskih zračnih sil F. Kalinowskega je bila "poleti 1939 okoli Varšave vzpostavljena mreža opazovalnic za zgodnje opozarjanje na bližajoča se sovražnikova letala, ki naj bi informacije po radiu in telefonu posredovale v operativno sobo zasledovalne brigade, od koder so bili izdani vsi ukazi za preganjanje".

Medtem ko so se piloti Luftwaffe borili za nadzor nad nebom, so bili odvrnjeni od svojega glavnega namena: podpirati svoje soborce na tleh. Zato sta poljski 11. in 38. divizija "skupine Sosnkowski" od 15. do 18. septembra razbili tri poskuse obkolitve nemške 14. armade. Poljaki, ki so korakali vso noč in se borili podnevi, so premagali vsa prizadevanja Wehrmachta, da bi jim preprečili prečkanje strateške reke San. Pri tem so Nemcem zaplenili 20 artilerijskih topov in 180 vozil. Pred tem so bili tanki 4. tankovske divizije v neuspelem nepričakovanem napadu na Varšavo premagani. Ko sta 35. tankovski in 12. strelski polk napredovala skozi predmestja prestolnice, sta bila pod močnim ognjem artilerije, ki je bila dejansko usmerjena iz samega mesta. Zaradi hudih izgub so se bili prisiljeni umakniti. Toda nedaleč za njimi je vdrla mogočna 10. armada. Pri Gori Kalvariji je pritekla do Visle, kjer je popolnoma zdesetkala elitno Lotzovo vojsko.

Maršal Rydz-Smigly, poljski vrhovni poveljnik, je zgrožen zaradi hitrega uničenja svoje prve bojne sile ukazal splošen in zamuden umik proti vzhodu. Močni vojski Pomorze in Poznan, ki sta sestavljali štiri pehotne divizije in dve konjeniški brigadi - celotno armadno skupino - sta vodili ta bojni umik proti Varšavi. Pod poveljstvom generala Kutrzebe so zavzele položaje v bližini Kutna

ob reki Bzura, približno 65 milj zahodno od glavnega mesta. Ko so Poljaki 10. septembra poskušali prečkati reko, se jim je postavila po robu številčno slabša nemška 10. armada, ki je pritekla iz Lodža, da bi jim preprečila prehod.

Poljaki so izkoristili pobudo za lastno protiofenzivo in odločno prešli v napad, zavzeli mostove pri Lowiczu ter potisnili nazaj nemško 30. pehotno divizijo. Deseta armada je bila odrezana od oskrbe, celotno krilo Wehrmachtove armadne skupine jug pa je bilo nenadoma ogroženo. Grozila je strašna zmeda in celotna kampanja je bila ogrožena, ko je na pomoč priletela Luftwaffe. Napadalna letala Henschel 123 in potapljaški bombniki Stuka, ki so opravili osem ali več poletov na dan, so razbijali sovražnikova mostna oporišča in ohromili poljske obrambne položaje v okolici Działoszyna in Czystochowe. Dvomotorna letala Messerschmitt Me-110 so bombardirala velike koncentracije najboljših enot generala Kutrzebe, ki so jih še dodatno zdesetkali z letenjem srednjih bombnikov Dornier in Heinkel. Poljake in njihove konje je med dolgotrajnim naletom bomb in izstrelkov zajela panika.

Nemška 8. armada se je zdaj lahko povezala z oblegano 10. armado, nadaljnji zračni napadi pa so njenim motoriziranim in tankovskim divizijam omogočili prodor proti severu, pri čemer so v bok prebodle združeni vojski Pomorze in Poznan. Kot boleče ranjene kače so se na Nemce spravile v okolici Lowicza in Sochaczewa, kjer so se odvijali neverjetno hudi ročni boji, dokler Poljaki niso bili postopoma obkoljeni in odrezani pri Kutnu. Teden dni intenzivnih bojov, v katerih so bile razdeljene vse enote, se je končal 10. septembra s kapitulacijo 170 000 poljskih vojakov.

Po uspehu so bombniki Luftwaffe takoj napadli poljsko 7. divizijo, ki se je še vedno zadrževala pri Čenstohovi. Celodnevno neprekinjeno bombardiranje in obstreljevanje Luftflotte 4 je celotno divizijo prisililo, da se je *množično* predala, kar je bilo prvič, da so letalske sile prisilile tako velike kopenske enote, da so položile orožje. Le pet dni pozneje so piloti Luftflotte 4 ponovili svojo zgodovinsko zmag, ko so prisilili k predaji še večje število sovražnikovih enot južno od Radoma, kjer so bili Poljaki obdani z železnim obročem panzerjev.

Bitka pri Bzuri se je končala, ne pa tudi Rydz-Smiglyjevi upi, da bo z zaustavitvijo napredovanja Wehrmachta omogočil francoske napade na zahodno Nemčijo. Dejansko so možje generala Pretelata že začeli napad na Siegfriedovo linijo. Francosko posredovanje je dejansko začelo vplivati na poljsko kampanjo, saj je Göring na zahodno fronto nenadoma umaknil še 400 srednjih bombnikov, ravno ko so se začele letalske operacije nad Varšavo proti njenim odločnim branilcem, ki so igrali za čas. Včasih so bili kot bombniki v sili uporabljeni okorni transportni letali Junkers Ju-52, za kar pa so bili popolnoma neprimerni. Le trideset "tete Jus" je bilo napolnjenih z zaboji dvokilogramskih fosfornih zažigal-

nih bomb. Dva vojaka, dodeljena vsakemu junkersu, sta jih dobesečno z rokami odnesla skozi vrata tovornega prostora!

Da bi čim prej končal poljsko kampanjo, je Hitler prvič posegel v spopade. Do zdaj je svojim generalom pustil proste roke pri vodenju vojne. Toda ti niso delovali dovolj hitro. Führer je želel Poljsko izločiti v treh tednih, kar bi bilo dovolj časa, da bi lahko pripravil obrambo pred pričakovanim napadom zaveznikov z zahoda, ki se je dejansko že začel. Da bi pobral preostanek poljskih sil vzhodno od Visle, je ukazal 14. armadi, naj se od L'vova usmeri proti severovzhodu. Njen XIX. tankovski korpus je nastavljal past in kampanje je bilo tako rekoč konec. Varšava je bila zdaj popolnoma obkoljena. Ker so bile vse poljske oborožene sile uničene ali porazne, je bila obramba glavnega mesta nesmiselna. Nemci so branilcem ukazali, naj se mirno predajo, s čimer so se izognili nepotrebnemu prelivanju krvi. Vendar so Poljaki še vedno verjeli, da jih bodo rešili zahodni zavezniki, in so to zavrnilo. V odgovor je Göring v samo 48 urah osredotočil 1776 bombardiranj in Varšavo 27. septembra prisilil h kapitulaciji. General Blaskowitz, poveljnik nemške 8. armade, njenih branilcev ni zlorabil, temveč jim je izkazal vojne časti, kar je lepo odražalo njegov in Wehrmachtov občutek viteškosti in človečnosti, lastnosti, za katere se je pozneje izkazalo, da jih zavezniki večinoma nimajo.

Kampanja je bila kratka, a kruta, saj je v njej umrlo 10.572 Nemcev, 3.400 jih je bilo pogrešanih (domnevno mrtvih), 30.322 pa ranjenih. Več kot 694.000 Poljakov je bilo ujetih. Pred kapitulacijo v Varšavi so Rydz-Smigly, Beck in vsi drugi, ki so jo povzročili s svojo aroganco in pohlepom, zapustili Poljake sredi njihove bede in pobegnili v Romunijo. Od tu naj bi Poljsko pravočasno rešile obljubljene francoske enote generala Gamelina. Toda poljski zarotniki so v Romuniji našli le internacijo. Drugi Poljaki so pobegnili v Anglijo, prav tisti narod, ki je izdal njihovo državo, da bi nadaljevali brezglav, samouničujoč boj proti Hitlerju. Izkazalo se je, da so ti brezhibni bedaki dočakali dan, ko je bila sovjetska zaveznica njihovih dvoličnih angleških tovarišev razkrita za usmrnitev približno 15 000 Poljakov v pokolu v Katynskem gozdu aprila 1943.

Ko je vodja poljske vlade v izgnanstvu general Wladyslaw Sikorski, ki je bil naklonjen zaveznikom, zahteval preiskavo grozodejstva, ga je britanska tajna služba tri mesece pozneje umorila v izmišljeni letalski nesreči v Gibraltarju, saj se je bala, da bi si v času, ko je Velika Britanija potrebovala sovjetsko sodelovanje, pridobila Stalina. Ko sta Churchill in Roosevelt na zloglasni Teheranski konferenci, na kateri sta Poljsko v celoti izročila sovjetskemu demonu, povsem odpravila množične poboje svojih poljskih zaveznikov, ki so jima pred tem prinesli toliko propagandne vrednosti, sta se jih povsem znebila.

Hitler je nasprotno želel ohraniti neodvisno poljsko državo, vendar mu je to preprečil Stalin, ki je zahteval razdelitev Poljske kot ceno za njegovo nevroljubnost

(Cavendish, 37). Sovjeti vsekakor niso bili upravičeni do kakšnih posebnih obravnav, saj so z napadom na Poljsko, *potem ko* je bila kampanja 17. septembra že odločena, le minimalno izpolnili svoj del pakta o nenapadanju. Bali so se Poljakov, ki so pred manj kot dvajsetimi leti, ko je vojska maršala Pilsudskega vdrla v ZSSR, skoraj zrušili njihov komunistični imperij. Od tod njihovo strahopetno maščevanje nad poraženim narodom.

Zdelo se je, da se poljska izdaja hrani sama s seboj. Avgusta 1944 so Poljaki na poziv sovjetskega radijskega programa, ki je obljubljal množično rusko podporo, pripravili oboroženo vstajo proti nemškim okupacijskim oblastem. **Waffen-SS** se je odzvala tako, da je poljsko prestolnico v napadih, ki so bili veliko bolj uničujoči od zračne ofenzive Luftwaffe leta 1939, spremenila v kadeče se ruševine. Medtem ko so Poljaki vodili še eno brezupno in vnaprej obsojeno bitko z Nemci, so na vzhodnem obrobju Varšave videli enote Rdeče armade, ki so bile pripravljene pomagati. Toda Stalin je svojim silam ukazal, naj se umaknejo in pustijo Poljake, da se "dušijo v lastnih sokovih". Ko so Britanci zaprosili za dovoljenje, da bi v Varšavo vsaj iz zraka spustili zaloge, je zavrnil. Kmalu zatem je bil upor poražen z velikimi smrtnimi žrtvami. Poljaki so se ponovno pustili preslepiti s prozornimi obljubami tujcev, ki so imeli njihovo državo le za lutko tujih ciljev.

Vse to in še več so Poljaki trpeli, ker niso upoštevali razumne zahteve Adolfa Hitlerja: vrnitev enega samega mesta, ki jim ni pripadalo. Kako nepomembno, celo nepomembno se zdi to vprašanje v primerjavi z ogromno panoramo uničenja, smrti in trpljenja, ki so sledili za Poljsko in preostali svet!

Brez dvoma nobena druga država na svetu ne bi mogla premagati milijonske oborožene sile Poljske v manj kot mesecu dni. Zavezniški načrti za zavlačevanje nemškega napredovanja, s čimer bi Francija dobila dovolj časa za napad na zahodu, so bili po takratnih strateških standardih dobri. Nihče, niti Hitlerjevi lastni generali, ni verjel, da bi lahko Poljake premagali v manj kot treh tednih. Kot tak je za zmago najbolj zaslužen, predvsem zaradi vztrajanja pri letalski podpori na tleh in velikega obkoljevanja sovražnikovih sil vzhodno od Visle, kjer so Poljaki izgubili vse upe za dolgotrajen odpor.

Kampanja je bila resnično zmagoslavje nacionalsocialističnega genija in poguma nad malopridnimi zarotniki, ki so poskušali uničiti največje upanje bele rase. Bila pa je tudi katastrofalna za dragoceno ljudstvo, ki so ga izdali pohlepni politiki in tujci z izvenpolskimi načrti. Še huje, medsebojni pokol arijskih ljudi na Poljskem leta 1939 je bil tragedija za zahodno civilizacijo, kjer se je začela njena velika bratomorna vojna in pravi propad Zahoda.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
September 1979 Copyright 1979 26. April 2017 01:26

Der Kampf geht weiter !

Nachdem heute nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 die nationalsozialistische Bewegung offiziell als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Menschen von Moskau, Venedig, Venedig und Venedig haben nicht ausgereicht, das kann die gesamte Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu erreichen.

Alle Nationalsozialisten sind weniger
offensiv, Völkern und Rassenmenschen
sind Schuler als Schüler im Kampf um
die Erlösung unserer weißen Völkern.
Die Bewegung ist eine starke ge-
worden, aber die Gefahr des biologischen
Vollkoms ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Der vorerwähnte Gegenstand ist eben dabei,
das Volkstum – gegen alle weißen
Völkern (17 – 20. Jährlinge, keine Minder und
Erkrankung, Überforderung und Rassen-
mischung).
Ob "legit" oder "illegit", ob es
Wahlkampf oder ein Unverständnis, ob es
Propagandamaterial besteht oder
auf einem Schicksalsheld basiert, ist nicht
Nationalsozialismus ist seine Pflicht!
Hilf Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

Novičke NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prednje poročilo
Intervju z Molly
Tretji del

NSK: Vaši trenutni projekti so očitno povezani s filozofijo in umetnostjo.
Opilite svoje mnenje o vplivu teh tem na politiko.

Molly: Poskušam se vedno posodobljati fotografiranje, vendar se večinoma osredotočam na Adolfa Hitlerja in Vojsko. Človeštva (www.mourningtheancient.com/truth.htm). Zdaj sem na 21 straneh, a imam še veliko dela. Prevedenja druge svetovne vojne je absolutno minsko polje informacij. Ko iščeš informacije o eni stvari, najdiš še dve stvari, ki jih je treba raziskati. Počutil se, kot da si arheolog, ki odkriva zakopano preteklost. Preteklost, za katero bi raje, da ne bi prišla na dan. Za poplavo informacij in slik se lahko ponovno zahvalimo internetu. Izjemno redke stvari so se z leti

the NEW ORDER
Number 179 (1979) Founded 1979 April 26, 2017 01:26

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White immigration, culture distortion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hilf Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
The Poisonous
Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Seltmann
Hitler
in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**